

ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙΩΓΙΚΟ Β'ΒΛΙΟ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΕΡΙΗΓΗΤΩΝ

Ο Δήμος Στεφανόπολις και οι άκοιλευδοί του στα Κύθηρα. Ένα τρικομίδες ταξίδι. Στα παράλια της Μάνης. Ο μισθρησίας άγνωστος πού τους μιλεί Ιταλιότι. Μιά νύχτα γεματή αμφιβολίες. Προς ένα πύργο. «Ποιο είδατε; Μανιατικη φιλεξενία. Τι διηγείται ο πυργδεσπότης. Ο Ναυαλέων και οι Μανιάτες. Μιά εύχαριστη έκπληξις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α'. Σας δίνουμε σήμερα το Α' μέρος των περιπετειών των Ελλήνων περιηγητών. Κοιτά το βράδι, ο Δήμος Στεφανόπολις και οι σύντροφοί του έβγαν χωριά στο Προξενείο της Γαλλίας και είχαν στον Προξενό: — Έχουμε ανάγκη από ένα καλό πλοίο, για να πάει πάλι στη Μάνη. — Τι σκεπτόσθε να κάνετε έτσι; τους ρώτησε ο Προξενός. Δεν ξέρετε ότι υπάρχει κίνδυνος να χαθείτε; — Προκειμένου για την έκτακτη του καθήκοντος, κανένας κίνδυνος δεν είναι ίσχυρός να μάζ εμπόδιον, άπάντησε ο Δήμος.

— Άλλ' οι Τούρκοι είναι ειδοποιημένοι και περιμένουν παντού το πέρασμά σας. Όποιον και άν βρείτε, κινδυνεύετε να σκοτωθήτε!... Σας έβραζον λοιπόν να γίνετε λιγότερο τολμηροί και περισσότερο φρόνιμοι. Αντί να πλεύσετε και εστέταν στην Πελοπόννησο, προτιμότερο να πάτε πρώτα στα Κύθηρα. Εκεί, αφού μείνετε λίγην καιρό, θα βρείτε την κατάλληλη ευκαιρία ν' αποβιβασθήτε στη Μάνη, ώστε να μη σας αντιληφθούν οι διάφοροι κατασκοπείς. Οι άπεισταίμενοι του Βουνατάτου άποβιβάσθησαν τις συμβουλές του Γάλλου Προξενού και βγήκαν στα Κύθηρα, όπου οι κάτοικοι είχαν μάθει τα κατορθώματα του Ναυαλέωντος και έπανηγύριζαν την καλύτερη της άσχημής Ένετικής τυραννίας. Έβλεπαν μάλιστα στους άπεισταίμενους τού:

— Οι Γάλλοι κατέκρησαν τους Τονίους νήσιους, αλλά δεν θα μπορέσουν να τις κρατήσουν, άν δεν κατακτήσουν και την Πελοπόννησο και όλη την Άλλη Ελλάδα. Ο Θεός μαζί σας!...

— Έγελος, οι Έλληνες περιηγητά άποβιβάσαν να φέρουν για τη Μάνη. Άλλά μόλις βγήκαν από το λιμάνι των Κυθίων, τους έβρισσε τριμερής τορνεμά. Ο πλοίαρχος και οι ναύτες επέλεξαν άγρυπνός με τό κρημνά και τό μικρό καράβι έκινούντε να καταποντισθή. Στην κρίσιμη αυτή στιγμή, ο Δήμος Στεφανόπολις έβγατίσε και προσεγγίησε στο Θεό, με οργανητικά λόγια.

Κι' ετίγηος, όσο τό πλοίο έπλησίαζε στα παράλια της Μάνης, τόσο η τριμερής εμετρώζονταν και τέλος έλαμψε. Σιγά-σιγά πλησίασαν τότε στην ήσρα και κατά τις έννιά τό βράδι μίτριαν στο λιμάνι του Μιχαηλοπόσι.

Ήταν πάλι νύχτα. Οι Έλληνες περιηγητά έδεσαναν τότε να εγκαταλείψουν τό σκάφος, τό όποιον ήταν γεμάτο νερά κι' έκινούντε να καταποντισθή...

Έβγχαν έξω, αλλά δεν ήξεραν πού να καταφύγουν τό βιωματά τους. Η παραλία είχε βρημη και σιωπή. Έξωθεν, ένός ελατάνου στο σκοτάδι, φανερώθηκε μπροστά τους ένας ψηλόκομος άνθρωπος, ό όποιος τους μίλησε Ιταλιότι, τους ενήργησε τό «καλώς όρίσαστε», και τους έπροσέφερε φιλοξενία. Ο Στεφανόπολις και οι σύντροφοί του τον εύχαρίστησαν και τον άκοιλεύθησαν, αλλά με δυσπιστία, γιατί δεν ήξεραν πούος είχε και πού τους πάει... Η ύποψις τους έγινεαν μεγαλύτερες, όταν έβλεπαν, κατά διαλείμματα να φανερόνυνται και άλλου άντρες, έννοτι, έκτόπου έξωτερικού και να τους άκοιλεύθουν, ή να προσερίωνται...

Στό δρόμο, ό άγνωστος έρώτησε τό Διμο άν ήξερε τιποτε νεότερο για τους πολέμιους της Ιταλίας. Άλλ' ό άρχηγός της άποστολής, φοβούμενος μίην έπεσε

σε ένέδρα Τούρκων, έδινε άπάντησεις άόριστες και άσχετές... Τέλος οι Έλληνες βρεθήσαν άπάνται σ' ένα όζυρο πύργο, περιχαραινόμενο, στον όποιον ό άγνωστος τους άδίκησε από μια κρημαστή γέφυρα. Τον άκοιλεύθησαν, άν και με φόβο τους, κι' όταν έπέρασαν και δεύτερη κρημαστή γέφυρα, έστάθηκαν και άποτεινόμενοι στους ένόπλους, τους έρώτησαν Ιταλιότι:

— Μα τέλος πάντων, ποιο είδατε σεις και γιατί μάζ κρένετε, έτοι άπλοίμενοι, σ' αυτόν τον όζυρομένο πύργο;

Τότε ό άρχηγός των ένόπλων άπάντησε:

— Μη φοβείσθε! Είμαστε χριστιανοί και φίλοι. Μάθετε ότι βρισκόσθε στα όσίνορα της Μάνης και ότι, άν και έχουμε ειρήνη, άναρχαζοσθε να όλογορούμε διαρκώς, γιατί έχουμε να κάνουμε με τους Τούρκους, πού ήθελον την έκτόνοια της φύλης μας, και δεν έχουν λόγο τιμής. Πολιές φορές παρεβίβαν τις συμφωνίες και μάζ έκτίτησαν προδοτικά... Θα σας φιλοξενήσουμε στον πύργο μας, με φιλία και εμπιστοσύνη, όπως ταράζει στο έθιμα της περιήγησης Μάνης!...

Μετά τό δεικνο (στο όποιον έλαβε μέρος και μια φιλόσομη και μεγαλοπρεπής γυναίκα, ή σίγγιλος του οικόδεσπότη) ο Δήμος Στεφανόπολις άν και άνοστομος να μιάη ποιος ήταν έννοιος πού τον έφιλοξενήσε, δεν έτόλμησε να έτερεθή τό όμα της άβραφορρήσις. Τέλος, ό οικόδεσπότης, ειπε στους ύπηρέτες να βρουν από την ταπεινά και τότε μίλησε στους έννοιους τον έτσι:

— Δεν μπορώ να σας έχωράσω όλη μου τη χωρά πού σας βλέπω στον πύργο μου! Έδώ είδατε σε τελεία ασφάλεια! Τό ξέρω ότι τά κρηάμα σας είναι προγεγραμμένα, αλλά μη φοβείσθε! Όλοι οι Τούρκοι πού βρίσκονται στην Ελλάδα κι' άν έρθουν έδω να σας πιάσουν, σας όραζώμενο ότι σεις θα πεθάνετε τελενταίσι, γιατί θα πρέψη να ητθίσουνε έπάνω από τά πτώματα όλων των Μανιατών για να κτάσουν σε σας!

— Σας είμαστε βαθειά ευγνώμονες, άτεκρίθη ο Δήμος, αλλά τί είκαμε για να μάζ καταδικάσουνε σε θάνατο οι Τούρκοι; — Λοιπόν, μάθετε, τους ειπε τότε ό άγνωστος Μανιάτης, ότι από τότε πού οι Γάλλοι κατέλαβαν την Επτάνησο, οι Τούρκοι φοβούνται άκόμη και τό πέταγμα της μίγας. Σημβαίνει όμως και κάτι άλλο: Ο Πασσάς της Τριπολιτσάς έλαβε προ όλίγων ήμερών τέσσερα γράμματα σταλμένα από Ζακυνθίνους εύγενεις, οι όποιοι τον πληροφορούην ότι έχονταν κρημά στο Μορηά δυό Γάλλοι, ό ένας εανθός, νέος, ψηλός και εύρωστος, και ό άλλος όχι νέος παιά, αλλά διατηρηθεί όλη την όμηη της νεότητος. Οι άπεισταίμενοι αυτοί, έβλεπαν τά γράμματα, έχονταν για να έπαναστατήσουν τη Μάνη εναντίον των Τούρκων, κι' έπειτα να καλέσουν τους Γάλλους δήθεν για να ειρηνεύσουν τη χωρά, πράγματι όμως για να την καταλάβουν... Ο Πασσάς της Τριπολιτσάς έγινε έξω φρενός κι' έστειλε άμέσως άνθρωπους του να κατασκοπετήσουν όλας τάς άκτάς και όλα τά λιμάνια της Πελοπόννησου και όμα βρουν τους Γάλλους αυτούς και την άκοιλουθία τους, να τους σκοτώσουν άμέσως! Έπειδή όμως οι ελευθερο άνθρωποι έχουν παντού φίλους, έμαθα ενθύς τους δολοφονικούς σκοπούς του Πασσά. Άπό τότε, δεν άπομαζρύνθηρα από την παρα-

Η Μανιάτισσα (Παλαιά Γκραβούρα)

λία, αλλά γρήγορα έκει, νύχτα-μέρα, με φίλους μου άντρες τους Μα- νιάτες, για να σας ιδώ και να σας προστατέψω.

— Είπατε ο ευεργέτης μας! έφώναξε ο Άλιμος Στεφανόπουλος. Θα ήθελα να μάθωμε το όνομά σας.

— Δεν σημαίνει τίποτε να το μάθετε. Είμαι Μανιάτης κι' αυτό φτάνει. Οι απόγονοι των Σπαρτιατών έτελεσαν το καθήκον τους, χωρίς να περιμένουν καμιά αμοιβή. Ένα μόνο ζητώ από σας: Να με πληροφορήσετε τι κάνει ο στρατός της Ιταλίας, και ο Βο- νακάρης;

— Ο στρατάρχης μας Ναπολέων Βονακάρης μας, έπειτα από 14 νίκες βρίσκεται πρὸς το παρόν, μερωστό στα τέλη της Βιέννης. Λέγεται όμως ότι διαπραγματεύεται ειρήνη με τον Αυτοκράτορα της Αύστριας.

— Α! Λοιπόν ο Αυτοκράτορας θα δεχθή την ειρήνη, για να προ- τιομασθή καλύτερα για πόλεμο.

Ο Άλιμος Στεφανόπουλος ακούγοντας τα λόγια αυτά, έρώτησε τον άγνωστο πυροβολητή πως άπότησε τόσες νίκες για τα πράγματα της Εδώσης. Ο Μανιάτης άπάντησε ότι ο πατέρας του ακούγοντας κά θασιάζοντας τις νίκες του Βονακάρη, τον έστειλε την περασμένη χρονιά στα Μεδούλινα, για να συναντήση το Να- πολέοντα και να τον συζητή εάν όνοματι τον απόγονο της Σπά- ρτης. Δυστυχώς, όταν έβησε στην Ιταλία, ο πόλεμος ήταν έλανο στη βράση του και ο Μανιάτης δεν μπόρεσε να πάη στα μετόπισ- των μαζών να συναντήση το Ναπολέοντα. Του έγραψε όμως έπι- στολή συγχαρητήριο, και ζαναγώρισε στην Ελλάδα.

— Πώς; έφώναξε τότε ο Άλιμος. Είπα ού- λοιπόν εκείνος που έγραψε στο Βονακάρη το κείνο το γράμμα; Μάθε λοιπόν, ότι το μετα- φράσαμε στην Ιταλική γλώσσα και το έπιπο- σασε στα Μεδούλινα για να διαβάσουν όλοι τον χειρισμό των Σπαρτιατών πρὸς τον Ναπολέον- τα... Ώστε σὺ είσαι ο γιός του Μπέη της Μά- νης;

— Ναι, είμαι ο γιος του ηγεμόνου της Μά- νης; είπε ο πυροβολητής. Και τότε έπεσαν ο ένας στην άγκυλιά του άλλου και για άρκετή ώρα έμειναν άφωνοι και συγχνημένοι.

Ύστερα, ο Άλιμος Στεφανόπουλος είπε στον πυροβολητή:

— Ο Βονακάρης δεν άφησε χωρίς άπάντησι την έπιστολή σου. Ανέθεσε σέ μὲ να φέρωμε την άπάντησι του στον πατέρα σου, και ιδού το γράμμα του.

Ο Μανιάτης έλαβε το γράμμα του Ναπολέον- τος κατάληκτος από χαρά και συγνώμη. Η έ- πιγραφή, Γαλλιστί γραμμένη, ήταν ή εξής:

«Πρὸς τὸν Άρχηγὸν τοῦ Έλευθέριου Λαοῦ τῶν Μανιατῶν».

— Ξέρω, είπε, ο γιός του Μπέη της Μάνης, ότι θα είη ή άπάντησι στο γράμμα μου. Άλλ' αν και φέγομαι από μεγάλη έπιθυμία να διαβά- σω τὸ γράμμα ο μεγας Στρατάρχης της Γαλλίας, δεν μπορῶ ν' άνοίξω έπιστολή άπειροχρημένη στον πατέρα μου... Άφρη το πρωί ο πατέρας μου θα κατέβη από το κάστρο του και θάρη ή έδω. Θα ταυ δώσω άμέσως το γράμμα.

Η νύχτα είχε προχωρήσει πολύ, ή συνομιλία έπάρκανε να τελει- ώση, όταν ο Άλιμος είπε:

— Έχω να σου φανερώσω κ' ένα εφάραστο μυστικό. Έμεις ήμεθα Γάλλοι έπισημοί, επειδή γεννηθήκαμε στην Κορσική, πραγμα- τικῶς όμως ήμεθα Έλληνες. Και όχι μόνον Έλληνες, αλλά και συμπατριῶτα σου. Καταγόμεθα από Μανιάτες. Άποδείξει ότι όχι μόνο τὰ Έλληνικά ξέρω, αλλά και τὸ Μανιάτικὸ γλώσσαιό ιδίωμα.

Και τότε οι άπεσταλμένοι του Ναπολέοντος άρρισαν να μιλοῦν Έλληνικά, παρεβάλλοντες στο μεταξύ διάφορες Μανιάτικες εχθρά- σεις και ιδιομασιούς.

Η έκκλησις και ή χαρά του Μπέη ήταν άτεφίγραπτες. Μιλούσαν έτσι για ώρες.

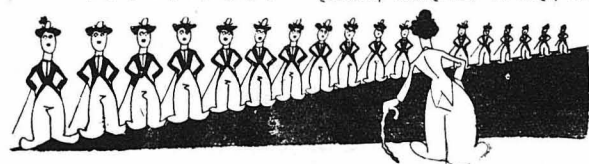
Στο άκόλουθο φύλλο θα διηγηθώμε τή συνέχρια των άφιματάτων περιπετειῶν τὸν Έλλημον περιηγητῶν.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΤΟΥ ΧΑΛΙΦΗ

Ο περίφημος χαλίφης Άβδουραχμάν παρήγγειλε πριν πεθάνη να γράφουν άπάντο τον νεκρὸ μνημείο του, τὰ εξής:

«Σέ ὅλη μου τὴ ζωὴ ἐσημείωσα λεπτομερῶς ὅλες τὶς ἡμέρες κατὰ τὶς ὁδοὺς ἐδοκίμασα ἀγνὴ και ἀληθινὴ εὐχαριστοί. Άν και ἀπλόαυσα λοιπὸν ἄρθουα πλοῦτη και τιμῶς και δόξα, αν και πολλοὶ ἐκ τῶν συγχρόνων μου ἠγγέμοναν με τιμῶσαν και με φοβόνταν κ' ἄλλοι ζήλευσαν τὴ δυνάμει μου, ἡ μέρες αὐτὲς δὲν ἦσαν παραπάνω ἀπὸ δεκα- τέσσερες».

ΠΟΣΟ ΜΕΓΑΛΑΝΟΥΝ ΤΑ ΝΥΧΙΑ!

“Αν ένας άνθρωπος ζήτανε σε ηλικία εβδομήντα χρονών, χωρίς να κόψη ποτέ στη ζωή του τα νύ- χια, θα είχε νύχια 2 μέτρων και 62 εκατοστών...”

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Η ταπεινοφροσύνη του Λουδοβίκου 9ου. ‘Ο άνοιχενόμητος ζητιάνος. Τὰ ὄρνια γυναικεία μοντέλα ἐνὸς ζωγράφου. Φαντασία και μόνον φαντασία. Γιατί γελούσε ο Καλλιγούλας. ‘Ο γκρινιάρης Σουλλύ και οί έπισκέπται του. Ένα περίεργο έπεισόδιο. ‘Ο πατριωτικῶς ἐνὸς Γάλλου νύχτη, κ.τ.λ.

Είπε γνωστό από την ιστορία ότι, ο Λουδοβίκος ο 9ος, κάθε Με- γάλη Πέμπτη, εις ανάμνησιν των παθῶν του Σωτήρος έλάετο τα πόδια δώδεκα ζητιάνων για να δείξη την ταπεινοφροσύνη του.

Κάποτε ένας από τους ζητιάνους αὐτούς, μη γνωρίζοντας με ποιόν έχει να κάνει, παρανοήθηκε ότι τα πόδια του... δὲν είχαν πλυθῆ και τόσο καλά, και ζήτησε από τον βασιλέα να του τα ξαναπλύνη. Κι' ο Λουδοβίκος ο 9ος, χωρίς να πὸ λέξῆ, ζαναγονώρισε αὐτόν κ' έξέτελεσε την έπιθυμία του ζητιάνου, πλένοντας για δεύτερη φορὰ τα πόδια του!...

Ο ζωγράφος Γκερσέν θέλησε κάποτε να μάθη πὸ μοντέλο χρη- σιμοποιῶσε ο διάσημος συνάδελφός του Λε-Γζιντε για να ζωγρα- φήη τις ὄψεις γυναικῶν τὸν έργου του. Τὸ ἔστειλε λοιπὸν ένα κοινό τοῦ φίλου, για να τὸν έφορτήση σκετικῶς.

Ο κοινός αὐτός φίλος ήταν ένας νέος άσχη- μος και κακοτεταγμένος. Ο Λε-Γζιντε, μόλις έ- μαθε τὸν σκοπό της έπισκέφσεως του, τὸν έβλεπε για καθήση σὲ μιὰ καρτέλα, και, παίγοντάς τον ὡς μοντέλο, ζωγράφισε άμέσως μιὰ... ὄμορροτήτη γυ- ναίκα!

— Να τις σ' έξείνων πὸ σ' έστειλε, τὸν είπε κατόπιν, πὸς όταν κανένας έχει φαντασία και ζω- λισθηρία, δὲν τὸν χρειάζεται μοντέλο!...

Κατὰ τὴν διάκριση ἐνὸς έπισημοῦ γεημάτου ο Ρωμαιοί Αὐτοκράτορες Καλλιγούλας έζωσαν ζαναγι- κά στα γέλια.

Οί δύο βίαιοι που καθόνταν κοντά του τὸν ρώτησαν τότε με καλαεριστὸ ἔθος γιατί γελούσε.

Συλλογιστῶρα, άπάντησεν άπαθείστατα ο Καλ- λιγούλας, ότι μ' ένα μου γέμια μόνο θα μπορούσαν να σας κόψουν και τὸν δὸ το κεφάλι!...

Ο διάσημος οικονομολόγος Σουλλύ ήταν τρο- μερὰ γκρινιάρης. Όταν τελείωνε την έργασία του, άποσπρωταν σὲ μιὰ έξοχική του βίλλα, όπου δὲν έπέτρεπε να τὸν ενοχλήση κανένας.

Κίποτε, μερκοὶ αὐλικοὶ από τὸς πὸ εὐνοιο- μένους τὸν βασιλέως, έπάραν να τὸν έπισκεφθῶν στη βίλλα του.

— Τι συμβαίνει, κῶρις; τοῦς είπεν ο Σουλλύ άπότομα, μόλις τοῦς είδε.

— Ω, τὸν άπάντησαν οί αὐλικοί. Δὲν ήρθαμε παρὰ μόνο για να σας δοῦμε...

— Τότε δὲς τε με! είπεν ο Σουλλύ. Και αὐρὸ έκανε μιὰ στρω- φή... για να τὸν δὲν καλά, σπῆρε στο γράφειο του και κλειδώθηκε άφίονιντας κόκαλο τοῦς έπισκέπται του.

Κάποτε εἰδίδετο σ' ένα θέατρο τὸν Μπεζζὸ — της Βορσίου ‘Α- μερικής — ένα δράμα με τὸν τίτλο «Ο Γάλλος πλοῦτος». Η έπό- θεσις τὸ ἔργου ζετιζυόταν στην ‘Αλγερία, κατὰ τὴν κατάληξιν της άποκείας αὐτῆς από τὰ γαλλικά στρατεύματα.

Στην πρώτη πράξη τὸ ἔργου, οί ἠθοισοὶ πὸν έπειδόντο τοῦς ‘Αλγερινούς, εκφώνουν ένα φροῦντὸν τὸν Γάλλου κατακτητῶν.

Ο ναῦτης εἶπες ἐνὸς γαλλικοῦ πολεμικοῦ πὸν είχε φθάσει κείνη τὴν ἡμέρα στο Μπεζζὸ, όταν είδε στὴ σκηνή τοῦς ‘Αλγερινούς ν' άρρίζουν τὴ γαλλικὴ σημαία τὸν φροῦντὸν και να τὴν ποδοπατοῦν, έβανε ἔξω φρενόν. ‘Ομωσις στὴ σκηνή, και άρχισε να φωνάζῃ:

— Πίσω ἀναγροὶ! Άν τοιάμις, σας προκαλοῦ να τὸ βάλειτε ὡς μαζὸ μου!...

Οί σύντροφοί του είπαν κ' έπαυαν ὡσπου να τὸν πείσουν ότι ἐ- πρόκειτο περὶ παραστάσις. Έτσι δέχτηκε τέλος να ἠρηγάση και να ζαναγνώριση στὴ θέση του. Όταν όμως, ἔσπει, από λίγη ὡρα, είδε τοῦς γάλλους να κωκὸν ἐπὶ σκηνῆς τοῦς ‘Αλγερινούς, κατεβλήθη από ἔξωλο ἐνδοκουσμοῦ. Σηρωθήκε ὄρθως και άρχισε να φωνεῖτα πρὸς τοῦς ἠθοισούς:

— Γιατὸ σας λέβεντες! Σας προκαλοῦ ὄλους να σας κερῶσω μιῶρες!...

Και πράγματι δὲν ἠσῆχασε, παρὰ μόνον όταν ἔσπει' ἀπ' τὴν πα- ρόσταιση κατόρθωσε να πάρη ὄλους τοῦς ἠθοισούς μαζί του και να τοῦς κῶνη τὸ τραπέζι.